

Rektors årsfesttale

Det har været et begivenhedsrigt år for Odense Universitet. Vi har på en række områder taget initiativer, der sigter mod at styrke universitetets position på såvel kort som lang sigt. Samtidig har statsmagten – repræsenteret ved først og fremmest Undervisningsministeriet og Forskningsministeriet – fremlagt ideer og planer, der vil kunne få stor betydning for hele universitetssektoren.

På uddannelsessiden har fakulteterne endnu engang imponeret ved at fremlægge en række nye uddannelsesforslag, hvoraf flere vil blive realiseret meget snart. På Sundhedsvidenskab drejer det sig om oprettelse af en længe ønsket overbygningsuddannelse i faget Idræt samt om færdig plan for en overbygningsuddannelse i biomekanik, som er blevet udarbejdet under betydeligt tidspres. Begge uddannelser er sikre på en stor ansøgerskare, som vi glæder os til at modtage.

Det Humanistiske Fakultet har i år indledt et perspektivrigt samarbejde med Danmarks Biblioteksskole, som givet vil styrke de nye uddannelser under den fælles titel: kulturstudier. I år er vor uddannelse i erhvervssprog blevet omdannet til en BA-uddannelse af tre års varighed, hvilket giver os mulighed for et betydeligt kvalitativt løft for denne uddannelses vedkommende. Humaniora har endvidere søgt Undervisningsministeriet om godkendelse – det skal man stadig trods al tale om decentralisering og universitetsautonomi – i to mindre, men ikke derfor uvigtige fag, nemlig en negotvariant med polsk som hovedsprog samt en egentlig daguddannelse i italiensk. Jeg skal ikke skjule, at ministeriet efter min mening kunne have behandlet disse ansøgninger mere effektivt, men udtrykker idag mit håb om, at det snart vil ske. For begge disse fakulteter gælder det, at søgningen fortsat er god, omend gennemførselsprocenterne er noget forskellige.

Det Samfundsvidenskabelige Fakultet står her i en noget andet situation – idet der på landsplan i en årrække har været tale om en vigende interesse for især de økonomiske studier, der er kernefagene i Odense. Så meget desto mere glæder jeg

mig over den iver, hvormed fakultetet diskuterer både rekruttering og fastholdelse af gode studerende uden at vige en tomme, når det gælder kvalitetskravene.

Vi vil på hele universitetet nøje følge det spændende initiativ, som Samfundsvidenskab netop nu søsætter: man har indgået flerårige aftaler med prominente udenlandske universitetslærere, som i perioder af 8-10 uger vil undervise og vejlede ældre studerende inden for deres specielle kompetence på OU. Der er tale om personer, som allerede har god kontakt til det odenseanske miljø, som som derfor på forhånd er kendt som interesserede og interessante. Jeg glæder mig også over de initiativer, der alene eller sammen med andre fakulteter tages mht. en ny type uddannelse, f.eks. en Master of Public Management, som rigtigt markedsført vil kunne blive en succes. Men mere langsigtet håber jeg også, at fakultetet vil finde ressourcer til at udvikle en eller to nye uddannelser med et ikke-økonomisk hovedsigte. Lad mig nævne jura som en interessant komponent eller en uddannelse i Internationale studier, f.eks. i samarbejde med Humaniora, rettet mod det arbejdsmarked, som internationale organisationer mv. udgør.

Det Naturvidenskabelige Fakultet har i år præsenteret to nye overbygningsuddannelser (i Fysik og teknologi og i Miljøteknik) i samarbejde med Odense Teknikum. Dette initiativ har et stærkt regionalt aspekt, idet de fynske og øvrige syddanske virksomheder i årevis har haft et påfaldende lavt forbrug af civilingeniører, der åbenbart er ligeså immobile som mange andre i Danmark. Vi søger herigennem at tilfredsstille nogle åbenbare behov, som på blot lidt længere sigt burde være til stor gavn for regionen.

Jeg skal ikke skjule en betydelig stolthed over, at Odense Universitet igen i 1994-95 har demonstreret en meget betydelig evne til nytænkning og en stor interesse blandt medarbejderne for endnu engang at påtage sig det slid, det nu engang er at udvikle nye uddannelser.

Odense Universitet søger i disse dage Byggedirektoratet om at få bygget en væsentlig udvidelse af Campus, afslørede rektor Henrik Tvarnø.

Gode uddannelser er bl.a. afhængige af aktuelt undervisningsmateriale. Det er derfor med tilfredshed, at vi har noteret, at Undervisningsministeriet har godkendt det udkast til aftale mellem universiteterne på den ene side og CopyDan på den anden side om kopiering af faglitteratur til undervisningsbrug. Undervisningsministeren banede vejen for, at det kunne komme til – ganske vist meget langstrakte, men til sidst dog konstruktive – forhandlinger mellem universiteterne og CopyDan til gavn for kvalitet og effektivitet i den daglige undervisningssituation. Jeg håber, at ordningen vil blive brugt og om et par år revideret i overensstemmelse hermed.

To andre uddannelsesaspekter skal nævnes kort: Universitetet har klaret sig godt i de nationale uddannelses-evalueringer, som hidtil er foretaget, inklusive den om danske kombinationsuddannelser af sprog og økonomi, som blev offentliggjort i denne uge. Netop derfor – fordi man ikke kan mistænke os for at være utilfredse med selve rapporterne – tør jeg idag gentage det berømte hørupske spørgsmål: hvad skal det

nytte? Lad mig give blot to eksempler: et universitet modtager en meget kritisk rapport om et studium, som kort tid efter genåbnes uden nogen garanti for kvalitetsforbedringer. Samme rapport rummer som andre en klar uddannelsesmæssig anbefaling til ministeriet, som afviser den, ikke med saglige, men formelle argumenter. Vi skal ikke have mange af den slags reaktioner, før rapporternes hjemsted ikke bare bliver reolen, men måske allerede i første omgang papirkurven. Det store antal rapporter kan, også når de er forsinkede, givet have en funktion – især fremhæves selvevalueringsaspektet ofte og med rette – men jeg vil anbefale, at man snarest tager en diskussion mellem rektor-kollegiet og Undervisningsministeriet om det langsigtede formål med evalueringerne og hertil knyttede instrumenter på baggrund af en status over de hidtidige resultater. Jeg så hellere nogle bevidste beslutninger end det åbenbare alternativ, at evalueringsbølgen lige så stille ebber ud – måske endda uden at der spares penge!

Det sidste uddannelsesmæssige aspekt, jeg kort skal berøre, drejer sig desværre igen om Ph.D.-reformen. Det er uforståeligt, at de regler, der gælder på dette område (herunder skattereglerne), skal være så usmidige og byzantinsk-bureaukratiske. Det er i hvert fald ikke i kraft af regelsættet, at Ph.D.-uddannel-

Festforelæser Suzanne C. Grunert tog vanskelighederne med en defekt mikrofon med godt humør.

Fyns Musikkonservatorium gik køkkenvejen i sit indslag: Revu de la cuisine af Bohuslav Martinu.

serne forstærkes både kvantitativt og kvalitativt. Lad mig i denne forbindelse henvise til programmet for årsfesten, hvor samtlige personer, der i det forløbne år har fået tildelt Ph.D.-graden, er præsenteret med angivelse af afhandlingsernes titel. Universitetet fejrer fremover de Ph.D.'erne ved et særskilt arrangement, som fakulteterne i fællesskab står for.

Jeg har ved flere tidligere årsfester haft lejlighed til at betone det stadig bedre samarbejde, universitetet har med såvel Odense Kommune som Fyns Amt. I år er der særlig grund til at hæfte sig ved to forhold, der begge har med mursten at gøre: Odense Kommune har for andet år i træk besluttet at opføre et antal kollegieværelser – med direkte henvisning til de drøftelser, som man har haft med SVUF – som repræsentant for samtlige odenseanske og fynske uddannelsesinstitutioner. Det er meget tilfredsstillende, og som flere gange understreget nødvendigt, hvis byen og øen vil fastholde sit image som et spændende sted at tage sin uddannelse med alt hvad det medfører af langsigtede fordele for lokalsamfundet. En brik i denne strategi er den meget glædelige meddelelse, at der med betydelig kommunal støtte i dette efterår åbnes et anseligt Studenterhus i midtbyen. Glæden herover er ekstra stor, fordi initiativet og det hårde slid er udført af studerende fra universitetet, der hermed effektivt demterer påstande om vore studerendes manglende initiativlyst.

Også ved denne årsfest må universitetets lokaleproblemer nævnes. Heldigvis er det muligt at anlægge flere positive vinkler på emnet: for det første er man mod syd, lige bag mig, i fuld gang med at opføre en tilbygning, der især skal skabe mere tålelige arbejdsforhold for

Naturvidenskab. Dernæst har Byggedirektoratet udvirket, at vi i dette efterår gennemfører en arkitektkonkurrence for en tilbygning til Sundhedsvidenskab på Winsløwvej, samt en stærkt savnet gymnastiksal her på Campus. Samtidig tør vi nu endelig tro på, at Den Sociale Højskole flytter ud til sommer, hvorfor vi delvist kan tilgodese Humanioras og Samfundsvidenskabs meget akutte behov. Det akutte understreges af, at Byggedirektoratet med sædvanlig seriøsitet via et aktstykke har sikret universitetet midlertidige lokaler i Elementbyggeriet og på Lucernevej til oprigtig og forståelig irritation for de uddannelsesinstitutioner, som havde håbet på at kunne overtage disse lokaler allerede fra i sommer. Vi er naturligvis taknemmelige for, at man hermed har søgt at tilgodese os (selv om jeg ikke skal skjule, at de, der skal flyttes ud, langt fra er tilfredse), men vi hæfter os især ved, at disse midlertidige løsninger, som fra jul omfatter alle fire fakulteter, skal ses som et skridt på vejen mod en helt nødvendig, større tilbygning på Campus-arealerne, som jo i sin tid blev fremhævet som velegnede til universitetsbyggeri, netop fordi man her ikke ville løbe ind i de ekspansionsvanskeligheder, som kendetegner situationen for mange europæiske universiteter placeret i en bymidte.

Konsistorium har efter drøftelse med Odense Teknikum besluttet at reorganisere vort datacenter, så det fremover indgår direkte i universitetet. Vi forventer nogle klare fordele af denne ny konstruktion, som er nyttig på et tidspunkt, hvor universitetet bevidst søger at fastholde den meget markante position, vi har skabt, når det gælder brug af edb i såvel forsknings-, undervisnings og administrative sammenhænge. Universitetet er netop nu ved at opgra-

Odense Universitets Lillekor gav en velklingende prøve på det repertoire, koret skal synge ved seks koncerter i Paris i oktober.

dere store dele af det interne net, så vi hurtigst muligt kan udnytte forskningsministeriets rosverdige indsats for at skabe et funktionelt højhastighedsnet. I nettet indgår også Forskerparken og Universitetshospitalet, og det er hensigten at etablere relationer til andre odenseanske uddannelsesinstitutioner, som har genuin interesse i at udnytte bl.a. de fremtidige kommunikationsmuligheder og informationskanaler. Som et led i denne verdensdækkende proces har også OU taget initiativ til i 1996 at oprette en funktionsduelig og præcist opbygget adresse på det såkaldte World Wide Web-system til at understøtte universitetets internationale og måske også nationale synlighed.

Det virker måske overraskende slet ikke at kommentere de sidste ugers dækning af Undervisningsministeriets såkaldte VUE-projekt, hvis mål er at give samtlige universiteter bedre administra-

tive edb-muligheder, men jeg må indrømme, at jeg i disse dage er for forstemt over alle dem, der forsøger at løbe fra et medansvar – Ole Vig Jensen heldigvis undtaget.

I tæt parløb med det allerede nævnte, naturvidenskabelige uddannelsesinitiativ har Konsistorium i sidste uge endelig godkendt oprettelsen af et nyt institut for datateknologisk forskning ved Det Naturvidenskabelige Fakultet. Medvirkende til dette skridt har været den succes, som fakultetet har haft på den datateknologiske uddannelse, som er skabt i et forpligtende samarbejde med Odense Teknikum, og de resultater, der allerede er opnået på Lindø Center for Anvendt Matematik, der er placeret i Forskerparken. Når vi satser på dette område, hænger det sammen med en åben erkendelse af, at samarbejdet mellem virksomheder og universiteter i Danmark oplagt kan intensiveres til gavn for begge parter, og i høj grad for samfundet. Et smukt eksempel på virksomhedernes positive vurdering af, at grundforskning er af stor betydning for den langsigtede økonomiske og teknologiske udvikling i Danmark og i denne region, er den gave på 1 mio. kr. i foreløbig 3 år, som en række større fynske firmaer har skænket Det Naturvidenskabelige Fakultet til intensivering af netop teknisk forskning. Selv om fakultetet givet er glad for pengene, som jeg er sikker på vil blive anvendt yderst fornuftigt, så hæfter jeg mig nok så meget ved det symbolske i denne gestus. Jeg kan kun være enig med Lindø-direktør og reder Kurt Andersen, der på vegne af giverne udtalte, at „vejen til overlevelse er snilde, kreativitet og evne til at tænke nyt. Der er brug for forskning, som tør tænke nye tanker, stille tingene på hovedet og skabe forandring“. Det ville være glædeligt, om endnu flere får øjnene op for, at univer-

sitetet rummer kvalitative ressourcer på en række områder, der er af stor interesse for såvel private virksomheder som offentlige styrelser, og jeg ser meget interessante perspektiver i at udvikle et samarbejde af denne type, meget gerne på en måde, der inddrager andre fakulteter. Jeg forventer allerede nu, at OU i den nærmeste fremtid vil kunne indgå flere utraditionelle aftaler med slagkraftige partnere.

Vort udgangspunkt herfor er bedre end tidligere, bl.a. fordi vi i år har modtaget en større forskningsbevilling, som vi forventer yderligere øget i de kommende år. Det har ført til nyansættelser i et omfang, som måske ikke er stort, men dog større end vi har kendt i mange år. Jeg vil nøjes med at konstatere, at det på en gang er befriende og helt nødvendigt.

Undervisningsministeriet har varslet en ny budgetteringsmetode, som efter angelsaksisk mønster skal være baseret på omfattende, retrospektive målinger på art, omfang og kvalitet af de skabte forskningsresultater.

Ikke overraskende har reaktionen i universitetsverdenen været forbeholden, selv om vi principielt gerne vil måles på vore reelle kvaliteter og ydelser, og i Odense ovenikøbet er overbeviste om, at det vil være til fordel for os på de fleste områder – og dermed samlet for universitetet. Betænelighederne skyldes de dårlige erfaringer fra England med omfattende og dyre evalueringsformer, der prætenderer dybde, men reelt kan være stærkt subjektive.

Mere fundamentalt skyldes betæneligheden, at et storstilet evalueringssystem af forskningen ikke kan undgå at blive adfærdsregulerende på uhensigtsmæssig vis. Det er ikke uden videre givet, at det

Dr. phil. Grethe Jacobsen fik et rektoralt håndtryk og et tillykke med doktorgraden som den ene af årets fire doktorer. De tre øvrige doktorer er dr. phil. Jesper Carlsen, dr. med. Arne Høst og dr. med. Niels Qvist.

er, fordel at måle alt, hvad der er måleligt, specielt ikke fordi det system, man måler på, ikke kan undgå at blive forstyrret af målingen. Mit forslag skal derfor være, at man i givet fald beslutter omfordeling for forskningsmidler på grundlag af en række simple tal, som er gennemskuelige for enhver part i sagen, og som stort set allerede i dag offentliggøres i vore årsberetninger. Endelig skal det nævnes, at det vil være afgørende, at man ved vægtningen af disse tal tager udstrakt hensyn til de forskellige publiceringstraditioner hovedområderne imellem.

Det er en smule forvirrende, at der samtidig foregår to forskellige bevægel-

ser, nemlig ud over Undervisningsministeriets også Forskningsministeriets initiativ til en national strategi.

Udgangspunktet er regeringens ønske om, at dansk forskning, offentlig som privat, skal støttes, så det mindst kommer på niveau med toneangivende europæiske lande. I en tid med relativt få offentlige satsninger er der tale om en markant udmelding, som ikke overraskende er blevet ledsaget af et politisk ønske om indflydelse på, hvor og hvordan både kommende og eksisterende bevillinger omsættes til interessant forskning.

En debat om prioritering af både nye og eksisterende ressourcer skal være velkommen. Forskning er et uundværligt element i et kompliceret samfund som vort. Men forskning er også dyr (i øjeblikket bruger alene det offentlige 6-7 mia. kr. om året), og det er derfor både rimeligt og nødvendigt med jævne mellemrum at gøre status over de resultater, dansk forskning yder, og de betingelser, hvorunder de skabes. En præcis statusopgørelse er en forudsætning for at diskutere, hvor vi skal bevæge os hen.

Der er al mulig grund til at diskutere, hvad vi vil med dansk forskning, og i sidste instans er f.eks. prioriteringen mellem fagområder eller den geografiske placering (som i dag er meget skæv – til ugunst for bl.a. denne region) af den offentlige forskning et politisk anliggende, som bør drøftes i åbenhed.

Fordelen ved en samlet strategi for et lille land som Danmark er klar: det vil med udgangspunkt heri være muligt at gennemføre nogle prioriterede områder med større succes, fordi de fra starten kan understøttes optimalt: dvs. tildeles relevante og tilstrækkelige ressourcer over tilstrækkelig lang en periode til, at de kan opnå eller befæste en position, der tåler sammenligning med virkelig gode internationale forskningsmiljøer. Omvendt er bagsiden af medaljen, at andre områder enten må beskæres eller opgives som følge af en reel prioritering. Det sker imidlertid allerede i et vist omfang, men i dag er det blot meget svært at udpege de ansvarlige i denne proces og dermed påvirke beslutningsprocessen. Man kunne tilføje, at det i dag oftere sker indirekte – nemlig som konsekvens af positive beslutninger, hvor konkrete ansøgninger imødekommes på bekostning af andre, uden at det får som konsekvens, at disse andre afvikles.

Erfaringen med en række store, ofte tværvidenskabelige projekter, som i det sidste årti på afgørende vis har sat sit præg på den danske forskerverden, f.eks. om fødevareteknologi eller bioteknologi, har tydeligt vist behovet for en større grad af langsigtet planlægning. Helt elementært har det lige indtil programmerne udløb været uklart, om og i givet fald hvordan de skulle forankres i det eksisterende forskningsmiljø. Netop fordi gode forskningsresultater meget

Den første, officielle halvleg af årsfesten foregår i Campus' største auditorium, hvor et indbudt publikum blandt andet kan studere universitetets netop udgivne årsberetning.

Den fynske biskop Kresten Drejergård var taget til årsfest. Her er han i samtale med lektor Johs. Nørregaard Frandsen.

ofte bliver til i en langstrakt proces, er risikoen ved storstilede, men ukoordinerede projekter uacceptabel stor.

Begge ministerier lægger vægt på de strategiplaner, som universiteterne i det sidste tiår har publiceret. Efter Undervisningsministeriets plan „Universiteter i vækst“ er kravene til en strategiplan blevet tydeligere. På Odense Universitet har vi i en årrække arbejdet med både

strategi- og handlingsplaner på de enkelte fakulteter, og vores hidtidige fælles målsætningspapir, som omfatter både forskning, undervisning og fysisk planlægning, vil blive revideret omkring årsskiftet. Vi vil præsentere et relativt kortfattet værk, som er realistisk: dvs. tager udgangspunkt i de områder, hvor vi har en vis styrke, og som derfor udgør et godt udgangspunkt for samarbejde med forskellige parter.

Det må understreges, at det vigtigste i forskningssystemet er forskerne selv, og at vi derfor skal vide mere om, under hvilke vilkår de trives og yder god forskning. Gode arbejdsvilkår er en betingelse for gode resultater. Det betyder naturligvis, at der skal være driftsmidler til apparatur, bygninger, rejser mv., men det betyder først og fremmest, at vi skal blive endnu bedre til at tiltrække forskere på højt niveau og give dem mulighed for at planlægge langsigtet. På et mere overordnet plan er det afgørende at gå videre i arbejdet med at kvalificere de næste generationer af forskere. Engagement og talent er helt nødvendigt for den enkelte, men skal større enheder bringes til at fungere godt, er det nødvendigt at fokusere på fornyelse, uddannelse og rekruttering. Det er i virkeligheden disse opgaver, der skal søges beskrevet og anvist løsningsmuligheder for i en målsætningsdebat – men det er naturligvis også de sværeste spørgsmål.

Kantinen rullede 400 platter frem til Fyns største kolde bord. Meget af maden var hjemmelavet, køkkenpersonalet havde stegt frikadeller i flere uger forud for årsfesten.

For universiteternes dagligdag kan det videre arbejde med en national forskningsstrategi ikke undgå at få stor betydning. Det skyldes, at universitetssektoren er helt central i regeringens bestræbelser, fordi universiteterne 1) direkte og indirekte står for en meget stor del af den offentlige forskning, 2) overfører ajourført viden til det øvrige samfund via sine kandidater og gennem anden undervisning, samt nok så vigtigt 3) uddanner den næste generation af forskere.

For universiteterne og for Undervisningsministeriet er det afgørende, at uddannelse og forskning er to ligestillede aktiviteter, hvor den ene ikke må glemmes til fordel for den anden. Derfor skal en national strategiplan udformes, så det sikres, at så stor en del af undervisningen som muligt foregår i tæt kontakt med aktive forskermiljøer. Det bør derfor overvejes, om universiteterne i en periode med markant vækst i bevillingerne skulle indgå mere langsigtede aftaler med forskningsråd eller andre bevillingshavere om forankring af nye initiativområder på universiteterne. Det vil naturligvis forudsætte en klar prioritering af disse felter, også internt på et universitet, men det er formentlig den eneste måde, man kan sikre en optimal udnyttelse af de kommende, større initiativer. Alternativet: yderligere spredning af midlerne på endnu flere sektorforskningsinstitutter eller en fortsat ad hoc finansiering via fonde er dårligere set i et nationalt perspektiv – også fordi denne ny forskning i så fald fjernes for meget fra i hvert fald kandidatuddannelsen og måske endda fra Ph.D.-uddannelsen.

Skal en gunstig udvikling fremmes, vil det kræve, at der i de kommende år både afsættes penge til blokbevillinger til universiteterne og til nye indsatsområder. Som et led i en finansiering af omfattende nye forskningsprojekter skal så indgå en forpligtende aftale mellem f.eks. et forskningsråd og et (eller flere) universiteter, evt. et universitet og et sektorforskningsinstitut, der sikrer en medfinansiering fra institutionerne og en senere overtagelse af ansvar og bevilling (eller dele heraf), når projektet er godt i vej. Herved bliver det muligt både at styrke nye initiativer og at sikre, at universiteterne planlægger deres forskningsindsats.

Universiteterne har traditionelt – på den

europæiske scene i flere århundreder – haft en meget uafhængig status med ret til at profilere sig efter eget valg. Ratio-nalet i denne uafhængighed ligger ikke alene i universitetets bekvemmelighed, men begrundes nok så meget i den erfaring, at det er meget vanskeligt at styre forskning. Kort sagt har forskningen ofte haft et anarkistisk anstrøg, som ikke kan undværes. Stram styring skærper risikoen for at kvæle kreativiteten. Det er præcis dette dilemma, der gør en grundig diskussion om en national strategi nødvendig.

Principperne må dog ikke føre til berøringsangst. Dertil er det overordnede tema: forskningens betydning og rolle i et åbent dansk samfund i de næste mange år for vigtigt. Universiteterne må sammen med andre interesserede forskningsinstitutioner gribe chancen og formulere vore krav til en national forskningsstrategi, hvor der er lagt vægt på de opgaver, som vi også i fremtiden vil være de bedste til at løse.

Rektor Henrik Tvarnø

Flere udflytninger undervejs

Udnyttelsen af de midlertidige lokaler på Lucernevej og i Elementbyggeriet diskuteres i øjeblikket. Lokalemanglen på Campus og i Winsløwparken har allerede tvunget Naturvidenskab til at udflytte en forskergruppe og et center til Forskerparken, mens Sundhedsvidenskab har måttet leje sig ind på to gange på Universitetshospitalet for at skaffe plads til de Ph.D.-studerende. Tilbygningen mod sydøst til Naturvidenskab ventes at stå klar i efteråret 1996, mens Sundhedsvidenskab kan øjne lys forude i form af en arkitektkonkurrence i efteråret for en tilbygning til Winsløwparken samt en gymnastiksal til Idræt som forventes færdig til efteråret 1996.

De akutte behov på Samfundsvidenskab og Humaniora indgår i Byggedirektoratets udspil for en større rokade af odenseanske uddannelsesinstitutioner – omtalt i Nyt 8 i juni. Flytningen af Den Sociale Højskole til efterårssemesteret 1996 vil kun løse de mest påtrængende problemer på Campus, og Byggedirektoratet har derfor skaffet midlertidige lejemål i byen. En fornyet samling af de samfundsvidenskabelige og humanistiske fag på Campus forudsætter den udbygning, som universitetet i øjeblikket søger om, og som forventes at kunne skaffe udflytterne tilbage inden for en treårs periode.

Samfundsvidenskab og Humaniora

På Samfundsvidenskab bliver det Kommunalforskningsgruppen, som må emigrere til dele af de ledige lokaler på Lucernemarken, som efter jul rømmes af

Dansk Teknologisk Institut. Det Humanistiske Fakultet har fået tildelt lokaler i nordvestfløjen af Elementbyggeriet.

Det var ved redaktionens slutning ikke endeligt afklaret, hvilke enheder på Humaniora, som skal sluge den bitre pille, men pilen peger på Filosofisk Institut som den største enhed. Både ansatte og studerende på instituttet har kraftigt beklaget beslutningen, fordi en flytning fjerner dem fra det daglige, faglige miljø på Campus. Fra forskellig side er det blevet foreslået i stedet at flytte så forskellige elementer som Ph.D.-studerende, forlaget, H.C. Andersen-centret, mere undervisning mv.

– Vi står i en meget vanskelig lokalemæssig situation, hvor vi er nødt til at tage imod de tilbud, som Byggedirektoratet præsenterer os for, siger rektor Henrik Tvarnø. Det er klart, at de miljøer, der flyttes midlertidigt, får det vanskeligere på en række punkter og derfor er misfornøjede – men det er vigtigt at se udflytningen som et sidste led i processen frem mod et nyt byggeri på Campus snarest muligt. Heldigvis er vi i den situation, at de institutioner, som vi midlertidigt bliver placeret hos, meget gerne selv vil udnytte disse arealer, og derfor er med til at lægge pres på ministeriet for at få en permanent løsning på vore problemer.

Rektor forventes at afgøre sagen endeligt i løbet af den kommende uge.

ru